

Institut za
suvremenu
umjetnost
Zagreb

PREDRAG PAVIĆ: THE WORK IS NOTHING, ALL IS WORK

Institut za suvremenu umjetnost, Zagreb

08. – 29. 3. 2024.

Predrag Pavić bio je dobitnik Nagrade Radoslav Putar 2019. godine kada je Nagrada slavila svoj punoljetni, 18. rođendan. Njegova samostalna izložba danas, u Institutu za suvremenu umjetnost dolazi nekoliko godina nakon što je prvobitno bila planirana, jer je u vrijeme kada je trebao ići na rezidenciji program u SAD, nastupila pandemija pa su njegov odlazak i posljedično njegova izložba ovdje, bili odgađani u više navrata. Danas kada se izložba konačno održava u Institutu za suvremenu umjetnost, Institut je proslavio svoj 30. rođendan, od čega upravo i 10 godina u svojem današnjem prostoru. Nagrada Radoslav Putar trenutačno je u pripremanju za svoje 23. izdanje. Osim pandemije koja nam je svima pobrkala planove iz kojih se sada konačno i polako izvlačimo, istodobno nas je prodrmao i potres.

Predrag Pavić svojim radom ulazi u oštećeni prostor Instituta, koji je jednim dijelom raspucan od potresa, a jednim dijelom istrošen od desetogodišnjih, više od 150, izložbenih i drugih programa.

Izložba naziva ***The Work is Nothing, all is Work*** ukazuje na usmjeravanje pažnje prema pojmu i principu rada, pri čemu govori i, ali ne nužno samo i primarno o umjetničkom radu. Naziv u sebi nosi kontradikciju, ali u njoj je sadržan narativ izložbe.

Na izložbi je vidljiv galerijski prostor, no on zapravo i nije izložak. Naizgled, galerija je sasvim prazna, ali pravi je izložak rad, koji se na prvi pogled ne vidi. Zidovi, rubovi, kutovi, stropovi, sve bijele površine galerije uređene su, ispunjene, učvršćene, izglađene, izbrušene, obojane i obnovljene. Ta, međutim naizgled prazna galerija, da bi osvanula u svojem izložbenom ruhu, bila je dvotjedno gradilište kao i svako drugo, puna žbuke, šute, prašine, skela, ljestvi, najlona, traka, krpa, kanti, vreća, otpada....

Rad koji je izložen, nevidljiv je kao što je i u životu izvan umjetničkog djelovanja često nevidljiv. Autor nije pribjegao tome da izložbi priloži dokumentaciju rada, koja je nastajala paralelno s radovima, u audio i video formi. *In situ* situacija je dovoljna da govori o radu, o učinjenom poslu i nemalom naporu. Na izložbi nisu osvijetljene ni obnovljene površine. Svjetlo je, u skladu s galerijskim tehničkim mogućnostima, usmjerena u sredine prostorija, tek toliko da publici u večernjim satima omogući kretanje po prostoru, dok u vrijeme trajanja dnevnog svjetla, galerija ostaje neosvijetljena reflektorima.

Situacije *prije* i *poslije* mogu se samo asocijativno usporediti, jer osim izložbenog, ostali prostori Instituta za suvremenu umjetnost ostali su netaknuti u svojem prethodnom, *postpotresnom* stanju. Intaktnost galerije trajati će točno toliko koliko traje ova izložba, jer već po njezinom zatvaranju, skidanje samog standardnog naziva izložbe sa zida u hodniku, dovesti će do novih oštećenja zida i

prve sljedeće runde gletanja i farbanja. Premda će obnovljena mjesta zidova, zakrpane i požbukane rupe te izgladene pukotine ostati u galeriji do daljnjega, ili nekog sljedećeg oštećenja, situacija koju ova izložba nudi jednokratna je i neće se moći ponovno doživjeti nakon zatvaranja ove izložbe.

Struganje, čišćenje, gletanje, maskiranje prostorija, brušenje, i bojanje, samo su tehnički opis ovog umjetničkog djela, ali likovni medij u kojem je djelo izvedeno teže je definirati. Ako je izložak rad, onda se radi o akciji u prostoru, ali koja nije izvedena za publiku. Budući da je Pavić radio dva tjedna s kamerom na glavi koja prati njegove pokrete kroz prostor i napredak radova, možemo reći da je izveo performance za kameru, ali njega ne izlaže na ovoj izložbi. Snimljeni audio materijal još nije pretvoren u umjetnički rad, ali jedan njegov raniji rad, *Radni dan renesansnog majstora* (HR, 2015.), može nam dati neku asocijaciju. Radi li se o ambijentu, jer on je izložen i jedini vidljiv ili o materijalnoj intervenciji u prostoru koja je nevidljiva, radi li se prvenstveno o kiparskom djelu koje zatvorilo ranije otvorene volumene, ili je ovo umjetničko djelo naprosto rad, možemo spekulirati, ako smatramo da je definiranje medija ključno za opis djela, a jest. **The Work is Nothing, All is Work** jedan je u nizu od nekoliko radova kojima Pavić izvodi privatne radove za galerije koji će se zvati, ako ta serija ikada bude objelodanjena, *Radovi za osoblje muzeja i galerija*, u kojima se bavi pitanjem umjetničkog i institucionalnog rada, pa i radništva poput *Nema goreg od sranja na brzaka* (2011. MSUI Pula), *Bez naslova* (2012., Gliptoteka, Zagreb), sada **All is Work, Work is Nothing** (2024., ISU, Zagreb) i nekoliko radova u pripremi koji tek čekaju svoju javnu prezentaciju.

Ovaj se rad u galeriji pojavljuje kao rezultat izvedbe koja ima i svoje performativne karakteristike, ali je artefakt koji ostaje ugrađen u galerijski prostor, a ujedno i umjetničko djelo koje ima svoju funkciju u životu galerije. Naziv djela upućuje da se referira na pitanje rada i njegovog vrednovanja, valorizacije i položaja umjetnika unutar institucionalnih odnosa među dionicima kulturne produkcije, umjetnika i galerija, a ti su uvijek vrlo podložni diskusijama.

Janka Vukmir (iz teksta u nastajanju)

PREDRAG PAVIĆ: THE WORK IS NOTHING, ALL IS WORK
Institut za suvremenu umjetnost, Zagreb, 08. – 29. 3. 2024.

Radno vrijeme galerije: utorak – subota 13 – 19 sati

Mjesto održavanja

Institut za suvremenu umjetnost
Trg kralja Tomislava 20
Zagreb

Organizacija

Institut za suvremenu umjetnost, Zagreb

Podrška

TMU, New York
Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske
Grad Zagreb
Vlastita sredstva

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
i medija
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

ISU

Institut za
suvremenu
umjetnost
Zagreb

FUNDED BY
OWN FUNDS